

Slujirea – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Coloseni 3.24

Coloseni 3.24: Slujiți Domnului Hristos!

Aproape că nu există un domeniu din viața și experiențele unui creștin credincios care să fie supus unor schimbări mai mari decât cel al slujirii.

În toate formele obișnuite ale vieții creștine, slujirea capătă adesea un caracter mai mult sau mai puțin asemănător cu cel al slujirii ca rob, adică este exercitată ca o chestiune de datorie și apoi este adesea percepută ca o încercare sau chiar ca o cruce. Lucrurile, care inițial erau făcute cu plăcere și bucurie, devin pe termen lung sarcini plictisitoare, care poate că sunt făcute în continuare cu fidelitate, dar cu o aversiune ascunsă, cu dorința mărturisită sau nemărturisită de a nu mai fi nevoit să fie făcute, sau cel puțin nu la fel de des. În locul „Am voie să fac?”, rostit cu bucurie, apare datoria „Trebuie să fac?”, rostită cu amărăciune. Jugul, care inițial a fost blând, devine apăsător, povara cândva ușoară devine grea.

O creștină dragă a vorbit odată despre acest aspect în felul următor: „La începutul convertirii mele, eram atât de plină de bucurie încât eram numai bucuroasă și recunoscătoare că puteam face orice pentru Domnul meu și, plină de râvnă, am trecut prin toate ușile care mi se deschideau. Dar, după un timp, când prima mea bucurie s-a estompat și dragostea mea și-a pierdut căldura, am început să-mi doresc să nu fi fost atât de zeloasă; m-am văzut angajată în slujiri care, treptat, au devenit dezagreabile și împovărătoare pentru mine. Dar, odată ce mi le-am asumat, nu puteam să renunț simplu la ele, fără să stârnesc senzație, și totuși mă simțeam din ce în ce mai constrânsă să fac acest lucru. Se aștepta de la mine să îi vizitez pe bolnavi, să mă rog cu ei și, în general, să fiu gata pentru orice fel de activitate de caritate creștină. Această conștientizare mă împovăra. În cele din urmă, situația a devenit atât de insuportabilă încât nu mai știam ce să fac. Aveam sentimentul că aș prefera să-mi petrec întreaga zi frecând pardoseli și făcând curățenie decât să fiu nevoită să lucrez în hamul îndatoririlor zilnice autoimpuse. Îi invidiam”, concluzionează relatarea, „pe servitorii din bucătărie și pe spălătoresele de la ciubărul de spălat”.

Aceasta poate părea exagerat. Dar nu-i așa că descrie o imagine vie a ceea ce au trăit unii dintre noi? Nu ți-ai abordat tu niciodată munca zilnică așa cum face un sclav la munca sa? Nu ai considerat această lucrare drept o datorie, pe care trebuia să o îndeplinești, pentru ca apoi să te întorci cât mai repede în cercul tău real de interese? Desigur, ai recunoscut că aceasta nu era corect și te-ai rușinat, dar ai simțit totuși că nu poți schimba nimic. Dacă nu ți-ai fi luat lucrarea din mâinile Domnului și nu ai fi iubit-o, ai fi renunțat cu plăcere la ea cu mult timp în urmă, dacă ai fi putut face acest lucru cu conștiința împăcată.

Sau, dacă această descriere nu ți se aplică, poate că următoarea ți se potrivește: Îți iubești munca ca atare, dar, în exercitarea ei, descoperi că implică o mare responsabilitate; ești copleșit de îndoieli și temeri cu privire la faptul dacă ești în stare să o faci, dacă ești chiar potrivit pentru o astfel de muncă. Deja numai acest lucru o face să fie o povară pentru tine, iar tu ești obosit și deprimat înainte de a o fi abordat cum trebuie. Pe lângă aceasta te chinuie gândul la rezultatul muncii tale, iar dacă rezultatul este diferit de ceea ce ți-ai imaginat, ești complet abătut și nefericit.

De ce este așa? Care este cauza acestor fenomene și experiențe? În principal, pentru că sufletele în cauză au acordat importanță mai mare lucrării, decât Domnului. În loc să se așeze mai întâi la picioarele Sale și să învețe, adică să Îi acorde Lui primul loc, ele ar vrea să Îi dea Lui și altora dovada autenticității dragostei lor și a sincerității recunoștinței lor. Oricât de ușor de înțeles ar fi această dorință, ea ascunde pericolul ca propriul ego să iasă în evidență, să caute satisfacția în muncă și să-i condamne pe ceilalți, dacă nu participă în același mod.

De asemenea, este ușor uitată zicala: „roagă-te și lucrează”. Rugăciunea în cămăruță duce în prezența sfântă a Domnului, Îi dă posibilitatea de a se descoperi sufletului, de a-i comunica gândurile Sale și, în aceeași măsură, de a-l elibera de sine și de propriile gânduri. Cu cât se întâmplă mai mult acest lucru, cu atât mai mult slujitorul învață ce înseamnă o viață de credință și de dependență și cum face inima fericită să meargă pe calea ascultării simple. Orice fel de slujire devine atunci o bucurie, pentru că sufletul și-a dat voința în mâna Domnului, a cărui plăcere este să lucreze în el atât voința, cât și fapta. Un astfel de suflet descoperă apoi și că vrea să facă doar ceea ce Domnul vrea să facă, iar noi toți știm că este plăcut să facem doar ceea ce ne place să facem. În acest caz, nu ne ferim de dificultăți sau de efort fizic.

Atunci când voința unei persoane este fixată pe ceva, ea nu ține cont de obstacolele care îi stau în cale. Câți oameni au mers cu plăcere și bucurie până la capătul pământului în căutarea fericirii pământești sau pentru a atinge scopul ambiției lor. Sacrificiile, truda și disconfortul care le însoțeau nu erau nimic pentru ei. Totul depinde de ochii cu care privești un lucru, dacă îl consideri demn de dorit sau o cruce.

Ceea ce ne lipsește în zilele noastre sunt credincioșii care doresc să facă voia lui Dumnezeu cu aceeași râvnă și bucurie cu care alții doresc să o facă pe a lor proprie. Scopul lui Dumnezeu, efortul Duhului Sfânt în noi este să ne ducă acolo. „Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2.13). Dacă ne supunem de bunăvoie acestei lucrări a lui Dumnezeu, dacă ne predăm inima Lui, vom dori ceea ce dorește El, vom asculta de poruncile Sale, nu pentru că este datoria noastră s-o facem, ci pentru că dragostea pentru El ne constrânge s-o facem. Atunci ascultarea devine ușoară, devine o bucurie, iar slujirea, chiar și atunci când este împovăraătoare, devine o libertate deplină.

Este uimitor ce minuni face Dumnezeu când voința noastră se contopește cu adevărat cu a Lui, când suntem capabili să spunem din inimă: „Facă-se voia Ta!” El transformă atunci ceea ce este greu în ceva ușor, ceea ce este amar în dulce. Nu că El înlocuiește lucrurile grele cu cele ușoare, nu, El chiar transformă lucrurile grele în lucruri ușoare, făcându-ne să iubim ceea ce înainte ne repugna complet. Atâta timp cât ne răzvrătim împotriva unui jug, pe care Domnul vrea să ni-l pună, și ne străduim să îl evităm, acesta ni se pare greu și iritant. Dar de îndată ce îl luăm de bunăvoie din mâna Lui, îl găsim blând și suportabil.

Am spus deja: unii credincioși iubesc voia lui Dumnezeu în sine, dar în exercitarea ei practică gem ca și cum ar fi sub o povară grea. Credința nu cunoaște astfel de poveri. Ea știe către cine poate transfera orice grijă și urmează cuvintele: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri” [Filipeni 4.6]. Îngrijorat de nimic? Da, așa spune aici; atunci nu trebuie să ne îngrijorăm de serviciul pe care trebuie să-l îndeplinim, chiar dacă adesea ne simțim complet neputincioși în privința lui. Ne place să ne întrebăm dacă suntem oamenii potriviți pentru această sau acea slujire. Dar dacă Domnul o dă în mâinile noastre, ce se întâmplă atunci? Oare Stăpânul nu are dreptul de a folosi pentru lucrarea Sa instrumentul care I se pare bun și potrivit pentru El? Nu este treaba uneltei să decidă dacă este cea

potrivită și capabilă sau nu. De fapt, cea mai mare adecvare a noastră constă tocmai în totala noastră neputință. Căci puterea Lui nu se realizează în puterea noastră, ci în slăbiciunea noastră. Puterea noastră este doar un obstacol.

„De aceea”, spune Pavel, „foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos”. Într-adevăr, am avea numai motive de bucurie, dacă Domnul nu ar mai găsi în noi niciun obstacol pentru ca puterea Sa să se împlinească prin și în noi. În acest caz, nu am avea nici un motiv să ne îngrijorăm cu privire la rezultat. Acest lucru este cunoscut de Domnul dinainte și El este capabil să călăuzească totul în mod minunat. Ne putem abandona complet în mâinile Lui, mulțumiți să fim luați de mână și conduși de El, ca un copil. Și, într-adevăr, cei mai de succes lucrători sunt cei care se încredințează în liniște și pur și simplu pe ei înșiși și munca lor Domnului. Rugându-L să îi călăuzească pas cu pas, ei se încred în El pentru a le da înțelepciunea și puterea de care au nevoie pentru fiecare moment. Poate că cineva ar putea fi înclinat să se gândească la astfel de lucrători ca fiind „nepăsători”, din moment ce sunt în joc interese atât de mari. Dar cei care cunosc sursa ascunsă a puterii lor, cei care au experimentat pe propria piele ce înseamnă o viață de încredere liniștită în Dumnezeu, în care lucrarea lui Dumnezeu, și nu propria voință, este forța motrice, nu-i condamnă. Mai degrabă, se miră că există slujitori ai lui Dumnezeu care vor să poarte poveri și să își asume responsabilități, pe care numai Dumnezeu este capabil să le poarte.

Dar, s-ar putea obiecta aici, apostolul Pavel vorbește, de asemenea, despre „grija pentru toate adunările” care îl apasă zilnic. Este adevărat; apostolul nu era „lipsit de griji”, starea spirituală a credincioșilor îl împingea la rugăciune neîncetată. El era ca o mamă credincioasă, iubitoare, care se îngrijește de copiii săi din afară. Dar nu trebuie să uităm că obișnuia să își arunce toate grijile asupra Domnului și că, deși era plin de „grijă” iubitoare și sârguincioasă, putea fi în același timp „îngrijorat de nimic”.

Există și alte pericole în slujire, de care simplitatea și încrederea devotată ne pot salva. Unii oameni sunt atât de agitați și neliniștiți, de parcă ei singuri ar fi responsabili pentru toată lucrarea din Împărăția lui Dumnezeu. Dar Domnul nu ne spune: „Du-te și fă totul”. El ne atribuie fiecăruia dintre noi locul său specific, ne dă fiecăruia îndatoririle sale specifice și ne călăuzește pe fiecare dintre noi pe calea pe care trebuie să o urmăm. Există „diversitate de daruri ale harului”, iar aceste daruri ale harului ne sunt atribuite în funcție de dispoziția noastră personală. Fie că am cinci talente sau doar două, fie că sunt chemat să fac zece lucruri sau doar unul singur - sunt responsabil doar pentru ceea ce sunt chemat să fac, nu pentru mai mult. DOMNUL îndreaptă și întărește pașii unui om (Proverbele 16.9; Psalmul 37.23), nu numai calea lui, nu, fiecare pas pe drum.

Adesea se face și greșeala de a considera o slujbă, odată atribuită, ca fiind o obligație continuă. Pentru că Domnul a dat ocazia și cineva s-a simțit îndemnat să împartă una sau câteva broșuri în vagonul de tren, se crede acum că trebuie să distribuie broșuri tuturor călătorilor la fiecare călătorie cu trenul și, în acest fel, se împovărează cu o presupusă datorie care nu poate fi îndeplinită. Fără îndoială, este bine să fii credincios și zelos în această slujbă, ca și în orice altă slujbă - cât de ușor frica de om întinde o capcană aici! - dar să ne ferim de un comportament legalist! Am spus deja că Domnul are o slujbă specifică pentru fiecare dintre lucrătorii Săi. Este asemănător cu o operațiune comercială reglementată. Fiecare angajat în parte trebuie să facă lucrarea sa specifică și nu este obligat să facă mai mult decât atât sau chiar totul. Proprietarul afacerii, care a dat fiecăruia sarcina sa, dorește, de asemenea, ca fiecare să se dedice lucrării sale specifice și să nu umble prin toată întreprinderea preocupându-se de munca celorlalți angajați. Câtă confuzie ar provoca acest fapt! În același mod, în slujba Domnului, fiecare slujitor și fiecare slujnică ar trebui

să se supună îndrumării Domnului și să-L lase să le arate ce vrea El să facă ei. În acest fel, fiecare ar găsi în munca sa o sursă bogată de binecuvântare și nu ar vedea-o niciodată ca pe o povară sau ca pe o povară excesivă.

Ceea ce mi se pare cel mai important pentru cauza slujirii este următorul aspect: să păstrăm netulburată legătura dintre mașină și sursa de putere. Puterea nu se află în mașină, ci în vapori sau în curentul electric. Fără o conexiune cu sursa de energie, mașina este complet inutilă. Odată ce conexiunea este stabilită, totul funcționează ușor și în siguranță.

Mulți creștini trăiesc într-o constrângere permanentă, deoarece voința lor nu este înfrântă, nu este în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Conexiunea cu sursa de putere nu este complet ruptă, dar nu este complet stabilită, și astfel este nevoie de efort și osteneală pentru a face mașina să funcționeze. Dacă obstacolele sunt înlăturate, astfel încât „Duhul de viață în Hristos Isus” să poată lucra în noi cu putere, atunci, liberi de noi înșine, vom putea să ne prezentăm lui Dumnezeu ca vii dintre morți și mădularele noastre lui Dumnezeu ca instrumente ale neprihănirii, într-o dependență fericită venită de sus (Romani 6.13).

O astfel de viață ne va elibera și de tendința de a reflecta asupra succesului sau eșecului lucrării noastre. Dacă sufletul pierde legătura intimă cu Domnul, dependența constantă de El, el este înclinat fie să se felicite pentru succesul său și - să se înalțe, sau să se jelească pentru înfrângerea sa și - să zacă la pământ; și probabil că prima variantă este mai de temut decât cea din urmă, chiar dacă cea din urmă ne provoacă cea mai mare durere. Sufletul încrezător nu este tulburat de nici unul dintre cele două rele. El s-a predat pe sine și lucrarea sa Domnului și poate, de asemenea, să lase rezultatul în seama Lui, fără să se gândească deloc la sine în această chestiune.

Să rezumăm încă o dată acest lucru: Ceea ce este necesar pentru o slujire fericită și eficientă este să se pună pe sine și lucrarea sa complet în mâinile Domnului. „Încredințează-ți Domnului lucrările și gândurile tale vor fi împlinite” (Proverbele 16.3) Adu-le la El în rugăciune, cerându-I să te călăuzească, să ordoneze totul pentru tine și să te lase să acționezi numai în puterea Lui; dar, după ce te-ai ridicat din genunchi, ferește-te să iei din nou povara asupra ta și să vrei să conduci și să ordonezi totul tu însuși din nou. Lasă-ți grijile acolo unde le-ai adus înaintea lui Dumnezeu și amintește-ți că nu mai trebuie să te îngrijorezi și nici măcar să fii neliniștit pentru ceea ce I-ai încredințat Lui. Dacă urmezi acest sfat, vei găsi „odihnă pentru sufletul tău” chiar și într-o viață cu cea mai intensă activitate, la care El te va conduce apoi.

„Pe Domnul nimic nu-L împiedică să salveze prin mulți sau prin puțini”, a fost cuvântul de credință al lui Ionatan [1 Samuel 14.6]. „DOAMNE, pentru Tine este la fel de ușor să ajuți, fie că este multă putere, fie că nu este nici o putere”, se ruga piosul rege Asa [2 Cronici 14.11], sprijinindu-se numai pe Dumnezeul său în momente de mare nevoie. Cu adevărat, cu o astfel de credință, nimic nu va fi imposibil pentru cei care se predau ca instrumente de bunăvoie lucrării Domnului. O, de-am vrea ca noi toți, ca „vii dintre morți”, să fim la dispoziția Lui, pentru ca El să ne poată folosi așa cum dorește!

O, călăuzește-mă, Doamne Isuse!
să fac întotdeauna ceea ce Tu vrei,
fie ca să fiu activ și să lucrez,
fie ca să fiu liniștit și să mă odihnesc.

Slujirea – Autor necunoscut

Botschafter des Heils in Christo 80 (1932)

Știu că nu este important,
în ce constă munca mea,
ci dacă e doar după voia Ta
și după plăcerea Ta.

Titlul original: Dienst
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)